Messi i el deliri de Bartomeu

«L'expresident va conduir el Barça a la fallida, que es va maquillar fins que al cadàver només li quedaven els ossos»

Dimecres que ve farà un any -18 d'agost del 2020- que Josep Maria Bartomeu va comparèixer a Barça TV per posar paraules a la deriva del club: "Tenim una crisi esportiva, no institucional ni de model". Dimecres que ve farà una setmana que Messi porta al pit l'escut del PSG. El Barça ha tancat la temporada amb 487 milions de dèficit, ferida que només s'ha revelat després d'una auditoria de resultat sagnant. I el deute ofega el club dels 1.000 milions d'ingressos -que ara són més de 1.000 milions de forat-, una entitat incapaç de retenir el millor futbolista de la història perquè no se'l pot permetre, encara que vessi llàgrimes en el comiat perquè se'n va a contracor.

El deliri de Bartomeu va arrencar la nit de la Champions de Berlín, coronació d'un triplet que va interpretar com la legitimació per exercir d'hereu de Sandro Rosell, previ pas per les urnes. Els socis, enlluernats pels títols i el trident -que va servir de lema de campanya- van concedir-li l'aval perseguit sense preocupar-se per la lletra petita que acompanyava el vot: la deconstrucció d'una idea exitosa per imposar el segell propi.

Amb Rosell va marxar Guardiola i va arribar la relació amb Qatar. També va aparèixer Neymar, punt de partida del descontrol. I Bartomeu va completar l'obra de demolició amb una gestió maldestra que, en l'epíleg, va ser malintencionada. Es va malgastar fins a buidar la caixa, hipoteques que han acabat costant el cap de Messi i la reputació del club, tacada abans per condemnes judicials i el Barçagate. Convé recordar-ho ara que al Camp Nou s'agafarà el retrovisor per apuntar totes les matrícules dels culpables del col·lapse, resumit en la foto de Messi al Parc dels Prínceps, de digestió pesada per als culers. No hi ha rival més odiós que un nou ric ressentit. I el PSG és un equip tan hipnòtic com postís.

Bartomeu va conduir el Barça a la fallida, que es va maquillar fins que al cadàver només li quedaven els ossos. Es fa difícil intuir fins quan se'n pagaran les conseqüències. El club ha deixat de pensar en el futur perquè el moment només permet calcular esforços per a la supervivència. De la patacada esportiva no se'n pot saber tampoc l'abast. L'equip entra en terreny desconegut -ha d'aprendre a competir sense Messi- i no hi ha solució més intel·ligent que mirar cap a la Masia i entregar-se a la nova fornada amb paciència, si el que es vol i es pot és consolidar el relleu generacional amb talent i pocs diners.

L'adeu de Messi ha despullat el club, també el seu president. Joan Laporta és la principal víctima que deixa Bartomeu, però la llosa de l'herència que li ha tocat assumir no esvaeix la improvisació dels darrers mesos. Laporta va guanyar les eleccions amb promeses que no sabia si podria complir -sempre ha confiat en el seu optimisme- i ara pateix l'erosió de no tenir un pla traçat, per ordenar les finances i refer l'estructura esportiva, de la secretaria tècnica a la banqueta. El president va vendre complicitat amb els futbolistes i l'única recepta que li ha quedat amb Messi ha estat la fredor dels números. Volia, però no podia. El cop d'aquest agost, amb Laporta a la fotografia i Bartomeu i Rosell com a culpables, durarà anys.

Escrivia el maig del 2019, la primavera que Messi va guanyar l'última Lliga amb el Barça, que l'argentí era Nuréiev, el millor sense discussió. I Nuréiev va dir el 1985: "He arribat on he volgut, però això no vol dir que hagi d'abandonar el que m'ha concedit tant plaer, a mi i als altres". Messi ens deixa sense abandonar el que ens ha concedit tant plaer: l'art de ser el millor. Veure'l ballar a París és l'antítesi del gaudi, el dolor. L'última factura -la més cara- del deliri de Bartomeu.